

Arrest

nr. 309 389 van 8 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DANHIEUX loco advocaat T. WIBAULT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 oktober 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. B., verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent Perzisch van etniciteit en afkomstig van Marvdasht in provincie Fars.

Op 18 en op 23 ordibehesht 1401 (i.e., 8/05/2022 en 13/05/2022) nam u deel aan twee grote protesten in Shiraz. Enkele dagen later, op 26 ordibehesht (i.e., 16/05/2022), kwamen er agenten in burger naar uw huis. Uw moeder opende de deur en u hoorde dat ze naar u op zoek waren. U ontsnapte via het dak en spendeerde ongeveer 40 dagen in verschillende huizen. In deze periode kwamen er twee oproepingen van de autoriteiten, waarin stond dat u zich moest aanbieden bij het politiekantoor. Uw familie hielp u om het land te verlaten. Na uw vertrek werden er nog twee convocatiebrieven gestuurd naar uw huis.

U verliet Iran op 7 tir 1401 (i.e., 28/06/2022) en reisde met een vrachtwagen naar Turkije. Van daaruit reisde u verder naar België waar u op 19 tir 1401 (i.e., 10/07/2022) aankwam. Daags nadien, op 11 juli 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in. In België heeft u aan een aantal protesten tegen het Iraanse regime deelgenomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh, uw melikaart en een vertaling ervan, twee convocatiebrieven van de politie, uw militaire badge en een aantal werkdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u in de gevangenis gegooit te worden en een moeilijk leven te kennen. U bent er evenwel niet in geslaagd om uw problemen aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in uw deelname aan de betogingen te ondersteunen met geloofwaardige verklaringen of documenten.

Vooreerst legt u vage en weinig doorleefde verklaringen af omtrent uw deelname aan deze betoging. U legt ook niets van bewijsmateriaal neer omtrent uw zogenaamde deelname aan deze betoging, noch over de betoging zelf.

- Gevraagd naar het motief van de protesten, komt u niet verder dan 'het was tegen het regime, de hoge prijzen en de vrijheid die we niet hebben'. De specifieke aanleiding voor de protesten was volgens u het feit dat ze het leven van mensen vernietigden en dat mensen geen vrijheid hebben om te praten (CGVS, p. 6). U zegt niets omtrent de beslissing van de overheid om een einde te maken aan de voedselimportsubsidies, nochtans de rechtstreekse aanleiding voor deze protesten in mei (zie map 'Landeninformatie').

- Uw persoonlijke motivatie om deel te nemen aan deze protesten benoemt u als 'voor uw vrijheid, voor de problemen die Iran had, voor alles', opnieuw een oppervlakkig antwoord (CGVS, p. 7). • Gevraagd met wie u deelnam aan de betoging, antwoordt u dat u samen met uw vrienden, zijnde medewinkeliers, ging. U kan hun namen echter niet meer herinneren, hetgeen uiterst bevreemdend is (CGVS, p. 7).

- Gevraagd wie opriep tot de betoging en hoe u te horen kreeg dat er een protest ging zijn, geeft u - ondanks herhaaldelijke bijvragen - opnieuw vage antwoorden. U geeft aan dat er een WhatsApp was onder winkeliers en dat u over het protest te hoorde toen u samenkwam met andere winkeliers (CGVS, p. 6-7). Op een bepaald moment vroeg uw advocaat om een pauze in te plannen en na deze pauze kon u merkwaaig genoeg dan wel een concreter antwoord bieden (CGVS, p. 7). U voegt toe dat A. E. een vriend of familielid was van een van de winkeliers en dat jullie via hem te weten kwamen wanneer er protesten zouden zijn. U geeft aan dat hij een actieve betoger was, maar slaagt er niet in zijn activiteiten te concretiseren, noch weet u hoe of via wie hij op de hoogte kwam van de protesten (CGVS, p. 7).

- Ook over uw activiteiten op de betogingen, geeft u korte en weinig doorleefde antwoorden. Gevraagd om te vertellen over deze tweede betoging – en zoveel mogelijk details te geven – komt u niet verder dan het geven van één slogan (CGVS, p. 9) en gevraagd om uw concrete activiteiten te beschrijven geeft u enkel aan dat u slogans riep. • Gevraagd naar foto's of video's van uw deelname aan deze protesten, geeft u aan dat u dit niet heeft en dat u niet herkenbaar bent in de massa (CGVS, p. 9).

Daarnaast overtuigen ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na deze betoging niet.

- Volgens uw verklaringen wonen uw medebetogers, de andere winkeliers, nog steeds in Marvdahst en hebben ze hun eigen winkels (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dat zij momenteel vervolgd worden omwille van hun deelname aan deze betogingen.

- U geeft dan wel aan dat A. herkend werd op de betoging en dat ze ook naar zijn deur gingen na het protest. Aangezien hij zichzelf niet aan hen overgaf, zouden ze hem in een van de latere protesten – 3 à 4 maand later – gedood hebben (CGVS, p. 10, 13-14; zie map 'Landeninformatie'). U weet echter niet wanneer ze zijn huis bezochten, ook al heeft u bij A. verbleven net voor uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 13). U slaagt

er bovendien niet in om enige band met A. aan te tonen. Gevraagd of u foto's samen met A. heeft, geeft u het stereotiepe antwoord dat u foto's had, maar dat uw gsm door de smokkelaar gebroken werd (CGVS, p. 10).

- U legt vreemde verklaringen af omtrent het bezoek van de politie aan uw huis. Uw moeder zou 'politie politie' geroepen hebben en daarop zou u via het dak gevlucht zijn naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 12-13). Volgens de verklaring van uw broer zouden ze dan nog enkele uren in de straat gewacht hebben, maar ze zijn u niet bij uw familieleden komen zoeken ook al woonde uw maternale oom maar twee steegjes van jullie. U bent er ten slotte ook in geslaagd om nog 40 dagen in Iran te verblijven na dit initiële bezoek van de politie (CGVS, p. 13).

- U spreekt over twee convocaties van het politiekantoor – op verzoek van de rechtbank – waarin gevraagd wordt naar daar te gaan om uitleg te geven. U geeft aan dat indien u daarnaartoe gegaan zou zijn, dat u meteen opgepakt zou worden en geen tijd zou krijgen om een uitleg te doen (CGVS, p. 10-11). Het CGVS wenst hierbij op te merken dat u deze convocatiebrieven niet neerlegde tijdens uw interview bij de DVZ en dat u zelfs niet verwees naar het bestaan ervan, nochtans belangrijke elementen in uw verzoek (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, punt 3.5; ontvangsbewijs documenten d.d. 29 augustus 2022). Dat u deze hier niet aangehaald heeft doet vragen rijzen omtrent de authenticiteit hiervan.

- Uit de vertaling blijkt ook dat er niets ingevuld staat omtrent de identiteit van de persoon die deze brieven heeft afgeleverd en bovendien staat er als reden voor de convocatie enkel het volgende neergeschreven: 'A judicial order to conduct a preliminary investigation regarding the complaint' (zie map 'Documenten').

- U haalt daarna aan dat er nadien nog twee andere convocaties gestuurd werden. Het is echter absoluut niet aannemelijk dat u uw familie niet gevraagd heeft om deze convocaties naar u door te sturen. U weet bovendien niet eens wanneer deze precies gestuurd zijn, wat enerzijds getuigt van een desinteresse in uw asielrelaas en anderzijds uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt (CGVS, p. 12, 14-15).

- Gevraagd of er al een vonnis is omtrent uw zaak, antwoordt u dat u ook hier geen informatie over heeft. U voegt toe dat er normaal gezien bij verstek een vonnis wordt uitgesproken als een persoon geen gevolg geeft aan een convocatie. U heeft echter niet aan uw familie gevraagd om hier informatie over te verkrijgen, noch heeft u zelf stappen ondernomen om een advocaat te contacteren (CGVS, p. 12). Dat u dit niet deed, geeft blijk van een desinteresse in uw asielverzoek en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede wenst het CGVS hier in te gaan op uw verklaringen omtrent uw politieke activiteiten in België. Deze zijn namelijk miniem en vrijwel onzichtbaar.

- U haalt aan dat u aan meerdere protesten heeft deelgenomen in België, maar gevraagd om daarover te vertellen spreekt u maar over één protest, waarvan u nog niet eens de exacte datum kan geven, noch wie de betoging georganiseerd heeft (CGVS, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw rol zich beperkte tot het roepen van slogans, het dragen van een vlag en het gidsen van de ordediensten (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt allerm minst een belangrijke organisatorische of zichtbare rol en u lijkt dus een gewone deelnemer te zijn geweest zonder belangrijke of zichtbare functie. U heeft nooit met de media gesproken en heeft nooit iets georganiseerd (CGVS, p. 15).

- U dient hieromtrent trouwens niets van bewijsmateriaal in, hoewel dit expliciet gevraagd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 9, 17).

- U maakt niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. U verklaart dat uw broer u zou gezien hebben op het internationale kanaal, maar legt hier niets van bewijzen over neer en komt dus niet verder dan een blote bewering (CGVS, p. 15-16).

- U toont op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw beweerdde politieke activiteiten in België bij terugkeer naar Iran dreigt geïsoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal

beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iranase_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media – waarop u evenwel geen politieke berichten deelt (CGVS, p. 3) –, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Zoals namelijk hierboven al aangehaald, heeft u uw deelname aan protesten in Iran en de daaruit volgende problemen met de autoriteiten niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw shenasnameh, Karte-e Melli, militaire badge en werkdocumenten tonen enkel uw identiteit en profiel aan, maar houden geen verband met uw asielrelaas.

- De overige documenten kwamen eerder al aan bod.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker tracht de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Hij volhardt in zijn verklaringen, benadrukt de neergelegde documenten en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de toegevoegde foto's bij het verzoekschrift.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een kopie van niet-vertaalde 'oproepingen';
- twee foto's van verzoeker op een protest.

2.2.2. Verzoeker brengt op 17 juni 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan verzoekers arbeidscontract van bepaalde duur van 1 april 2024 tot 31 maart 2025 wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan betogingen in Iran en aan een aantal betogingen in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers deelname aan de betogingen in Iran op goede gronden geoordeeld dat:

- i) verzoeker ten eerst vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt omtrent zijn deelname aan deze betoging. Verzoeker legt ook niets van bewijsmateriaal neer omtrent zijn zogenaamde deelname aan deze betoging, noch over de betoging zelf;
- ii) gevraagd naar het motief van de protesten, verzoeker niet verder komt dan *“het was tegen het regime, de hoge prijzen en de vrijheid die we niet hebben”*. De specifieke aanleiding voor de protesten was volgens verzoeker het feit dat ze het leven van mensen vernietigden en dat mensen geen vrijheid hebben om te praten. Verzoeker zegt niets omtrent de beslissing van de overheid om een einde te maken aan de voedselimportsubsidies, nochtans de rechtstreekse aanleiding voor deze protesten in mei;
- iii) zijn persoonlijke motivatie om deel te nemen aan deze protesten verzoeker benoemt als *“voor uw vrijheid, voor de problemen die Iran had, voor alles”*, hetgeen opnieuw een oppervlakkig antwoord is;
- iv) gevraagd met wie hij deelnam aan de betoging, antwoordt verzoeker dat hij samen met zijn vrienden, zijnde medewinkeliers, ging. Verzoeker kan hun namen echter niet meer herinneren, hetgeen uiterst bevreemdend is;
- v) gevraagd wie opriep tot de betoging en hoe hij te horen kreeg dat er een protest ging zijn, verzoeker - ondanks herhaaldelijke bijvragen - opnieuw vage antwoorden geeft. Verzoeker geeft aan dat er een WhatsApp was onder winkeliers en dat hij over het protest hoorde toen hij samenkwam met andere winkeliers. Op een bepaald moment vroeg zijn advocaat om een pauze in te plannen en na deze pauze kon verzoeker merkwaardig genoeg dan wel een concreter antwoord bieden. Verzoeker voegt toe dat A. E. een vriend of familielid was van een van de winkeliers en dat zij via hem te weten kwamen wanneer er protesten zouden zijn. Verzoeker geeft aan dat hij een actieve betoger was, maar slaagt er niet in zijn activiteiten te concretiseren, noch weet hij hoe of via wie hij op de hoogte kwam van de protesten;
- vi) ook over zijn activiteiten op de betogingen, verzoeker korte en weinig doorleefde antwoorden geeft. Gevraagd om te vertellen over deze tweede betoging – en zoveel mogelijk details te geven – komt verzoeker niet verder dan het geven van één slogan en gevraagd om zijn concrete activiteiten te beschrijven geeft verzoeker enkel aan dat hij slogans riep;
- vii) gevraagd naar foto's of video's van zijn deelname aan deze protesten, verzoeker aangeeft dat hij dit niet heeft en dat hij niet herkenbaar is in de massa.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na de betoging in Iran terdege gemotiveerd dat:

- i) volgens verzoekers verklaringen zijn medebetogers, de andere winkeliers, nog steeds in Marvdahst wonen en ze hun eigen winkels hebben. Uit niets blijkt dat zij momenteel vervolgd worden omwille van hun deelname aan deze betogingen;
- ii) verzoeker dan wel aangeeft dat A. herkend werd op de betoging en dat ze ook naar zijn deur gingen na het protest. Aangezien hij zichzelf niet aan hen overgaf, zouden ze hem in een van de latere protesten – drie à vier maand later – gedood hebben. Verzoeker weet echter niet wanneer ze zijn huis bezochten, ook al heeft hij bij A. verbleven net voor zijn vertrek uit Iran. Verzoeker slaagt er bovendien niet in om enige band met A. aan te tonen. Gevraagd of hij foto's samen met A. heeft, geeft verzoeker het stereotiepe antwoord dat hij foto's had, maar dat zijn gsm door de smokkelaar gebroken werd;
- iii) verzoeker vreemde verklaringen aflegt omtrent het bezoek van de politie aan zijn huis. Zijn moeder zou *“politie politie politie”* geroepen hebben en daarop zou verzoeker via het dak gevlucht zijn naar het huis van zijn maternale oom. Volgens de verklaring van zijn broer zouden ze dan nog enkele uren in de straat gewacht hebben, maar ze zijn verzoeker niet bij zijn familieleden komen zoeken ook al woonde zijn maternale oom maar twee steegjes van hen. Verzoeker is er ten slotte ook in geslaagd om nog 40 dagen in Iran te verblijven na dit initiële bezoek van de politie;
- iv) verzoeker over twee convocaties van het politiekantoor spreekt -op verzoek van de rechtbank- waarin gevraagd wordt naar daar te gaan om uitleg te geven. Verzoeker geeft aan dat indien hij daarnaartoe gegaan zou zijn, dat hij meteen opgepakt zou worden en geen tijd zou krijgen om een uitleg te doen. Het CGVS wenst hierbij op te merken dat verzoeker deze convocatiebrieven niet neerlegde tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en dat hij zelfs niet verwees naar het bestaan ervan, nochtans belangrijke elementen in zijn beschermingsverzoek. Dat verzoeker deze hier niet aangehaald heeft doet vragen rijzen omtrent de authenticiteit hiervan;

v) uit de vertaling ook blijkt dat er niets ingevuld staat omtrent de identiteit van de persoon die deze brieven heeft afgeleverd en bovendien staat er als reden voor de convocatie enkel het volgende neergeschreven: “*A judicial order to conduct a preliminary investigation regarding the complaint*”;

vi) verzoeker daarna aanhaalt dat er nadien nog twee andere convocaties gestuurd werden. Het is echter absoluut niet aannemelijk dat verzoeker zijn familie niet gevraagd heeft om deze convocaties naar hem door te sturen. Verzoeker weet bovendien niet eens wanneer deze precies gestuurd zijn, wat enerzijds getuigt van een desinteresse in zijn vluchtrelaas en anderzijds zijn geloofwaardigheid nog verder ondermijnt;

vii) gevraagd of er al een vonnis is omtrent zijn zaak, verzoeker antwoordt dat hij ook hier geen informatie over heeft. Verzoeker voegt toe dat er normaal gezien bij verstek een vonnis wordt uitgesproken als een persoon geen gevolg geeft aan een convocatie. Verzoeker heeft echter niet aan zijn familie gevraagd om hier informatie over te verkrijgen, noch heeft hij zelf stappen ondernomen om een advocaat te contacteren. Dat verzoeker dit niet deed, geeft blijk van een desinteresse in zijn verzoek om internationale bescherming en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen danig.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers politieke activiteiten in België met reden opgemerkt dat:

i) verzoeker aanhaalt dat hij aan meerdere protesten heeft deelgenomen in België, maar gevraagd om daarover te vertellen hij maar over één protest spreekt, waarvan hij nog niet eens de exacte datum kan geven, noch wie de betoging georganiseerd heeft. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat zijn rol zich beperkte tot het roepen van slogans, het dragen van een vlag en het gidsen van de ordediensten. Hieruit blijkt allerminst een belangrijke organisatorische of zichtbare rol en verzoeker lijkt dus een gewone deelnemer te zijn geweest zonder belangrijke of zichtbare functie. Verzoeker heeft nooit met de media gesproken en heeft nooit iets georganiseerd;

ii) verzoeker hieromtrent trouwens niets van bewijsmateriaal indient, hoewel dit expliciet gevraagd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud;

iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten. Verzoeker verklaart dat zijn broer hem zou gezien hebben op het internationale kanaal, maar legt hier niets van bewijzen over neer en komt dus niet verder dan een blote bewering;

iv) verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij omwille van zijn beweerde politieke activiteiten in België bij terugkeer naar Iran dreigt geïsoleerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media – waarop verzoeker evenwel geen politieke berichten deelt –, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Zoals namelijk hierboven al aangehaald, heeft verzoeker zijn deelname aan protesten in Iran en de daaruit volgende problemen met de autoriteiten niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert verweerders appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker betoogt dat de op het CGVS neergelegde oproepingsbrieven wel degelijk een naam en een handtekening bevatten van de persoon die de brieven heeft afgeleverd waarbij wordt gewezen op de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en verzoeker nog stelt dat er geen rekening gehouden werd door verweerder met deze stukken, wijst de Raad er vooreerst op dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken en deze op omstandige wijze inhoudelijk en vormelijk werden beoordeeld doch geen ander licht kunnen werpen op verzoekers ongeloofwaardig bevonden vrees.

Zo heeft de commissaris-generaal ten eerste pertinent opgemerkt dat verzoeker deze oproepingsbrieven niet eens heeft vermeld laat staan neergelegd bij de DVZ hoewel deze belangrijke elementen betreffen. Verzoeker betwist noch weerlegt deze omissie die reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze oproepingen en beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. De Raad stipt aan dat van een verzoeker immers redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, te meer sprake zou zijn van persoonlijke problemen. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd

overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, te meer hij reeds bij de DVZ ook uitdrukkelijk werd bevraagd naar veroordelingen en hangende rechtszaken (Vragenlijst van 29 augustus 2022, vraag 3.2.).

De commissaris-generaal heeft zich niet beperkt tot zijn oordeel omtrent het laattijdig karakter van deze oproepingen doch daarnaast op correcte wijze verder gemotiveerd dat de identiteit van de persoon die de brieven heeft afgeleverd niet kan worden opgemaakt uit deze oproepingen.

De Raad meent dat ook de overige door verzoeker neergelegde stukken geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Waar verzoeker foto's toevoegt aan zijn verzoekschrift ter staving van zijn deelname aan protesten in België, merkt de Raad op dat het post factum bijbrengen van beeldmateriaal dat aanvankelijk niet voorlag hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de overige draagkrachtige bevindingen van verweerder aangaande verzoekers gebrekkige verklaringen en het oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten in België en verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van deze politieke activiteiten dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten gelet op de beschikbare objectieve informatie (cf. *infra* 2.3.4.2.).

Aangaande het arbeidscontract bijgebracht middels verzoekers aanvullende nota, merkt de Raad op dat hoewel dit element lovenswaardig is, dit geen afbreuk kan doen aan de hoger en hieronder weergegeven vaststellingen aangaande verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees bij terugkeer.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

2.3.4.2. Wat de situatie betreft van terugkeerders stipt de Raad nog aan dat uit de beschikbare COI Focus "*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023, niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt voorts dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asieltrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Tot slot blijkt uit voormelde COI focus van 10 mei 2023 dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepaald is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internet-surveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeker ook geen groot politiek engagement aannemelijk heeft gemaakt, waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt, te meer hij meermaals verklaarde niet politiek actief te zijn en geen politiek persoon te zijn (Vragenlijst van 29 augustus 2022, vraag 3.3.; persoonlijk onderhoud van 3 oktober 2023, p. 4, p. 6, p. 10).

Verzoeker brengt geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.4.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker de schending van artikel 4 van het Handvest aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest is niet aan de orde.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU